

Nummer 24

15. December 1914

63. Aargang

Præsident Joseph F. Smiths Aftningsstale

ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 4., 5. og 6. Oktober 1914.

Jeg antager, at man venter, at jeg vil gjøre nogle Bemærkninger ved Begyndelsen af denne den fem og firindstyvende Konference af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og skjøndt jeg føler min Ufuldkommenhed, vil jeg dog ved Herrens Hjælp forsøge at sige nogle saa Ord, som de blive mig dikterede ved Guds Aand. Jeg er i Sandhed taknemlig, fordi mit Liv er bleven bevaret, saa at jeg kan samles med Eder denne Formiddag under saa gunstige Omstændigheder, som Tilfældet er. Jeg er ogsaa taknemlig, fordi mine Raadgiveres Liv er bleven sparet, saa at de kunne være tilstede her, og ligeledes, fordi de enkelte Medlemmer af Apostlenes Kvorum ere blevene bevarede siden sidste Halvaarskonference. Og jeg er tilvisse meget glad ved at se saa mange af de Sidste-Dages Hellige her og, som det synes, i allerbedste Velgaaende, nydende de mange Velsignelser, som Herren har ladet tilflyde sin Kirkes Medlemmer indtil nærværende Tid. Jeg har det inderlige Haab, at vi ved denne Konferences Møder maa blive fødte med Livets Brød, at Herrens Aand maa hvile paa hans Tjenere, som skulle tale til os, og at den samme Aand maa hvile paa alle dem, som komme her i Konferencedagene for at lytte til Talerne.

Udenlandske Missioner.

Det er maaske rigtigt, at jeg i Korthed omtaler vore udenlandske Missionsdistrikter. Jeg behøver dog ikke at benytte megen Tid til at

tale derom, da næsten Alt, hvad vi vide angaaende vore Missionærer og deres Birsomhed, særlig dem, som virke i Europa, har været meddelt i »Deseret News« og andre Blade. Men jeg tænker, at jeg dristig kan sige, at der er blevet gjort Alt, hvad der kunde gøres, for at beskytte vore Vldster i de Lande, hvor Krigen raser. I disse Lande ere alle vore Missionærer blevne anmodede om at begive sig bort. Saa vidt vi vide, have næsten alle Missionærene, som virkede i Tyskland og Frankrig, forladt disse Lande, og nogle af dem ere blevne beskikkede til at virke som Missionærer paa forskjellige Steder i De forenede Stater. Af Efterretningerne, vi modtage fra England, fremgaar det, at trods Krigsforholdene ere vore Vldster i god Behold, og Udfigterne for Evangelieværkets Fremme i dette Land synes at være mere lovende end tidligere. Det ser ud til, at Krigen har bragt mange til at ty til Bønnen og tænke mere end før paa deres sjælelige Belsærd.

De Rapporter, vi have modtaget fra Holland, ere tilvisse meget lovende. Vi have imidlertid anmodet saa vel Præsidenten over Missionen dersteds som Missionspræsidenterne i Skandinavien om at være meget aarvaagne med Hensyn til Missionærene og, hvis der skulde blive Fare for dem, da strag at løse dem fra deres Missionsvirksomhed. Missionærene i disse Lande møde for Tiden ingen Vanskeligheder og udføre et godt Arbejde. Imidlertid, hvis det skulde vise sig nødvendigt, ville disse Missionærer blive løste og saavidt muligt beskyttede mod Fare. De Hellige, som paa forskjellige Steder i Europa ere saa at sige overladte til sig selv, føle Savnet af Missionærene dybt, og vi beklage meget, at det har været nødvendigt at kalde dem bort. De bedste og mest paalidelige lokale Brødre i disse Egne ere blevne kaldede til saa vidt muligt at varetage Missionens Anliggender. Muligvis kunne enkelte af vore Missionærer forblive i nogle af disse Lande til efter Krigens Slutning. Nu tror jeg ikke, det er nødvendigt for mig at sige mere om denne Sag. Andre, som ville komme til at tale efter mig, kunne tilføje, hvad jeg maaske har forglemt. Jeg tror, at det bedste, som vi kunde gøre under de nuværende Omstændigheder, er gjort, og at vi have fulgt den vise Fremgangsmaade med Hensyn til disse Missionærer. Jeg føler til at takke Gud for al hans Kjærlighed og Mistundhed mod sit Folk.

Faderlig Omsorg for de Fattige.

Jeg har foran mig nogle saa Optegnelser, som jeg i Korthed vil henlede Opmærksomheden paa. Jeg er paamindet om, at Vinteren staar for Døren, og at det er raadeligt, at alle Biskopperne tage faderligt Hensyn til de Fattige i deres Wards (Sogne), hvad enten de ere Sidste-Dages Hellige eller ikke. Hensigten med Søstrenes Hjelpeforeninger er, at de skulle bistaa Biskopperne med Hensyn til at hjælpe dem, som trænge, og som ere værdige til at modtage Hjælp. Dette er en af de

første Pligter, som paahvile disse Søstre. Vi maa vise Omsorg for dem af vore Folk, som ere uddrevne fra Mexico, af hvilke mange have bosat sig i de forskjellige Staver (Stifter) i Zion. Nogle faa ere vendte tilbage til Mexico, dog ikke uden at være mere eller mindre udsatte for Fare, og for Djebliffet har Biskop Bentley Opshyn med dem. Hvor længe det vil blive dem tilladt at leve der i Fred, kunne vi ikke sige, men vi haabe og bede inderlig, at Fredstilstande maa blive raadende i Landet, og vi ønske, at alle S, Brødre og Søstre, ville forene Eder med os i Bøn om, at de af vore Folk, som under Krigsforholdene i Mexico ere blevne bortdrevne fra deres Hjem og Gjendomme, maa komme i Besiddelse af dem igjen.

I August Maaned blev det mit Privilegium i Forening med den prææsiderende Biskop og en af hans Raadgivere at besøge vore Udslyttere i Kanada og at afholde Konference der i de to Staver. Idermurene af Templet, som bliver bygget i Cardston, ere under Opførelse. Vi have søjet en Sidebygning til Kirkens Hospital (Latter-day Saint hospital, Salt Lake City). Dette Hospital er i enhver Henseende et af de smukkeste og bedst udstyrede Hospitaler i De forenede Stater, og Kirkens Medlemmer burde ikke forglemme at støtte det. Kirken har under Opførelse en tidsvarende Bygning til forskjellige kirkelige Kontorer, men vi kunne ikke bygge disse nødvendige Bygninger hurtigere, end de Hellige ville betale deres Tiende, og i den senere Tid har det knebet med at gjøre de forskjellige Udlæg.*)

Vi gjøre os steds Umage for at finde Bessjæftigelse til Emigranter og ligeledes til tilbagevendende Missionærer, som ikke have noget bestemt Arbejde at udføre, naar de komme hjem. Det bliver paalagt Biskopperne overalt i Kirken at hjælpe disse Brødre og Søstre tilrette, naar de komme tilbage, saa at de kunne komme til at føle sig som hjemme blandt os.

Biskopperne bør ogsaa vaage over, at Brødrene, som ere komne tilbage fra deres Mission, saa kirkeligt Arbejde at udføre, saa at de steds kunne have deres Sind henvendt paa Evangeliets Værk og ikke saa Lejlighed til at falde tilbage i Sløvhed.

Der er ingen Tvivl om, at vi trænge til disse tilbagevendte Missionærers Virksomhed i Evangeliets Tjeneste ligesaa meget her i Zion som ude i Verden. Mange Folk synes at være ligegyldige med Hensyn til deres Børns Undervisning og Opdragelse. Vi e altfor mange unge Mænd, som ere meget ligegyldige og ofte hensalde til ugudelige Vaner. Enhver ung Missionær, som kommer tilbage fra sin Mission, fuld af Tro og med Hjertet fuldt af gode Ønsker, skulde saa vidt muligt søge

*) Denne Præsident Smiths Henstilling til Kirkens Medlemmer derhjemme kan tages til Indtægt af Søskende i de skandinaviske Lande. Enhver, som pligtmæssig betaler sin Tiende, vil blive belønnet af Herren derfor.

at blive Redningsmand overfor de hungre og mere uerfarne Kammerater i Nabolaget, og naar en ung Mand tillægger sig daarlige Vaner, skulde Missionæren føle det som sin Pligt i Forening med de stedlige præsiderende Brødre at tale med ham om Farligheden af den Vej, han har betraadt, og efter Gvne vise ham den rette Vej og bringe ham og andre unge Mænd, som ligeledes have begyndt at gaa paa Afveje, tilbage til de rette Stier og bibringe dem en dybere Forstaaelse af Evangeliets Grundsætninger og frelsende Sandheder.

Der er nu 66 Staver (kirkelige Stifter) indenfor Kirken og 735 Wards (Kirkesogne). I hele Kirken er der blevet døbt 6198 Sjæle i det sidste Halvaar.

Vi have paabegyndt en Bevægelse for at faa Kirkens Medlemmer til at betale deres Tiende regelmæssig hver Maaned. Den eneste praktiske Maade er at indbetale vor Tiende til Biskopperne, naar vi modtage vor Løn eller Bederlag for udført Arbejde. Vi burde altid lægge Tiendepengene tilside og ikke anvende dem, men kun de ni Tiendedele, som vi have Ret til at benytte.

Hundreder af Hellige udføre Tempelordinancer for sig selv eller for Udbøde hver Dag, naar Templerne staa aabne for Udførelsen af disse Ordinanancer. Vort genealogiske Arbejde bærer Frugt, hvilket vi kunne se deraf, at faa mange komme til Templerne for at udføre disse hellige Ordinanancer.

Bispeddømmets (Bisoppen med to assisterende Raadgivere) Virksomhed er baade af en timelig og aandelig Natur. Biskopperne virke i Almindelighed med stor Flid for de Helliges Belsærd. De burde ikke forsøge paa selv at udføre alt Arbejde, som er forbundet med deres Stilling, men dele de forskellige biskoppelige Forretninger med deres to Raadgivere; og dernæst burde der tilkaldes andre af Brødrene i Wardet (Kirkesognet) til at hjælpe, naar som helst det er fornødent. Det skulde paahvile Præsterne og Lærerne i deres Ward at besøge de Hellige regelmæssig hver Maaned i Forening med Brødre, som holde det mest fædelste Præstedømme, hvor disse ere kaldede til at virke som Lærere og Vejledere blandt Folket. Enhver Mand, som er ordineret i Præstedømmet, burde faa Vejtlighed til at gjøre den bedst mulige Anvendelse af de Talenter, Herren har givet ham, og saaledes bistaa Biskopperne og deres assisterende Raadgivere med Hensyn til enhver Ting, hvorved de Hellige i Wardene kunne opbygges og gavnnes og i det Hele taget nøjere knyttes sammen indbyrdes i Evangeliets hellige Baand.

Vi ere afhængige af Gud.

Disse ere nogle faa Ting, som vi burde indprente paa vort Sind, men der er mange flere. Der er een Ting, som jeg ønsker at henlede Eders Opmærksomhed paa, og det er: Jeg frygter for, at vor Kirkes

Medlemmer, omgivne som de ere af Velstand, af og til forglemme den vigtige Befaling, som Herren har givet os, altid at erindre Herren og bede til ham Morgen og Aften og „til enhver Tid“, som det hedder i Mormons Bog. I Udøvelsen af vore Pligter skulde vi stedse være opfyldte af Bønnens Aand. Hvorfor er dette nødvendigt? En simpel Ting, som med stor Styrke gjør sig gjældende i mit Sind, er denne, at vi jo i Virkeligheden stadig ere afhængige af Gud. Hvor hjælpeløse ere vi ikke uden ham, og hvor lidet kunne vi ikke gjøre, hvis Herren ikke ved sit naadige Forsyn kommer os til Hjælp! Jeg har ofte været ledet til at gjøre den Bemærkning, at ingen af os, ikke et eneste Menneske i hele Verden, kan faa meget som faa en eneste Græspire til at gro. Hvor afhængige ere vi ikke alle af den Almægtige! Vi benytte hans Jord, hans Luft, hans Solskin og den Fugtighed, Luften indeholder, for at faa Alt i Planteriget til at voge paa Jorden. Vi kunne ikke frembringe Nogetsomhelst af Jorden uden Guds Hjælp. Hvorfor skulle vi da ikke anraabe ham og prise hans hellige Navn? Af hvilken Grund skulde vi ikke erindre Herren dagligen og bede til ham? Hvorfor skulde vi ikke elske ham af vort ganste Hjerte, Sjæl, Sind og Styrke, siden han har skjænket os Livet, siden han har formet os efter sin egen Bignelse og Skikkelse og dannet Alt saaledes, at vi kunne skride fremad mod Fuldkommenhedens Maal og blive lig hans enbaarne Søn og tilsidst blive delagtiggjorte i den Herlighed, Dphøjelse og evige Belønning, som er beredt for Herrens Udvalgte.

Brødre og Søstre! Lad os erindre at paakalde Herren i ydmyg Bøn om, at han vil tildele os sine Betsignelser; men lad os gjøre dette paa en viis og forstandig Maade. Vi skulle ikke bede om unødvendige Ting eller Ting, som ikke ville gavne os. Vi skulle aldrig bede om andet, end hvad vi behøve, og bede med stærk Tro, i „Intet tvivlende“, som Apostelen Jakob siger, „thi den, som tvivler, er ligesom en Havsbølge, der røres og drives af Vejret. Ikke tænke det Menneske, at han skal faa Noget af Herren, en tvesindet Mand er han, ustadig i alle sine Veje“. (Jakobs Brev 1 : 6—8.) Men naar vi bede til Herren, da lad os bede med den Trostyrke, som Evangeliet giver os, med fuld Forvisning om, at han vil bønhøre alle dem, som tro paa ham og adlyde hans Befalinger.

(Fortsættes Side 91.)

— Intet gudeligt Liv uden Lidelse, men den sande Hellige lider paa Grund af Andree Synder, ikke paa Grund af sine egne.

»Liahona«.

 Tirsdag den 15. December 1914.

Glædelig Jul!

„Og Engelen sagde til dem: „Frygter ikke; thi se: Jeg forkynder Eder en stor Glæde, som skal vederfares alt Folket. Thi Eder er i Dag en Frelser født, som er den Herre Kristus i Davids Stad. Og det skal være Eder et Tegn: I skulle finde et Barn svøbt, liggende i en Krybbe. Og strax var med Engelen en himmelsk Hærskares Mangfoldighed, som lovede Gud og sagde: Være være Gud i det Højeste! og Fred paa Jorden! og i Mennesker en Velbehagelighed!“ (Luk. 2: 10—14.)

Det er Mindet om denne store Begivenhed, som hele den kristne Verden nu staar i Begreb med at fejre, da Han, som var udsat til det store Offerlam, kom til Jorden og paatog sig et jordisk Legeme for at „frelse sit Folk fra deres Synder“. Hvilken stor Betydning har denne Dag ikke for hele den menneskelige Familie, som ved Ens Fald var bleven Døden underkastet, og hvorved Dødsengelen sølte sig berettiget til at vogte sine Osre paa enhver Gravhøj, men dog en Gang skulde vige Pladsen formedelt den Naade og Retfærdighedsgave, som er tilvejebragt i Livet ved den ene Jesus Kristus. Om denne højagtede Person's Komme havde flere af Guds noble Sønner profeteret fra de tidligste Dage, saasom Adam, Enok og Moses, hvilken sidste Herren meddelte: „Jeg vil oprejse dem en Profet midt ud af deres Brødre, ligesom Du er; og jeg vil lægge mine Ord i hans Mund, og han skal tale til dem det, som jeg befaler ham. Og det skal ske, at den, som ikke vil høre paa de Ord, som han skal tale i mit Navn, af ham skal det kræves.“ (5. Mosebog 18, 17—19 B.) David, Zacharias, Mika, Esaias og Andre have ligeledes profeteret om Frelserens første Komme. Det var dog ej alene blandt dem, som levede paa det østlige Kontinent, men ogsaa blandt dem, som levede paa den vestlige Del af Kloden, at der fremstod Mænd, som med lige saa stor Tydelighed forudsagde Jesu Fødsel. Det blev saaledes ogsaa dem bekjendt, at en ny Stjerne skulde vise sig (Helamans Bog 14 : 5), og endnu mere, at et vidt omfattende Tegn skulde ske ved, at der Natten før hans Fødsel intet Mørke skulde herske, men der skulde „blive een Dag og en Nat og en Dag, som om det var een Dag uden Nat“, som der blev profeteret af Samanit-Profeten Samuel for Amerikas Indvaanere. Han ytrer videre:

„Og dette skal være Eder til et Tegn; thi I skulle se Solens Dgang, og ligeledes dens Nedgang; derfor skulle I vide med Visshed, at det skal være to Dage og en Nat; alligevel skal Natten ikke blive formørket; og saa skal Natten være, førend han bliver født.“ (Helamans Bog, 14. Kap. 4. B.)

Der blev senere hen i Tiden vidnet om af andre Mænd, som Herren oprejste til at vidne om Forløsningen ved Kristus, at disse Tegn havde fundet Sted ved hans Komme paa begge Sider af Kloden, og at den forjættede Messias kom ifølge Skrifterne til den af Faderen fastsatte Tid. Det glade Budskab, som Englene bragte Hyrderne paa Judæa Sletter, blev efter Jesu Bortgang tilbudt Menneskene ved Apostle og Profeter, som Mesteren selv havde udvalgt til denne Gjerning. De aandelige Gaver, som vidnede om den sande Messias, nød de sande Troende, der prisede Ham, som var Sandheden, Vejen og Livet, og som bragte „Liv og Uforfrænkelse for Lyset ved Evangelium“.

Det var paa denne Tid, at Solen, lignelsesvis, stod højt paa Himmelen, og Menneskene oplivedes af dens livgivende Straaler. Men snart forstummede disse ædle Mænds Røst i Døden, idet de ligesom deres Mester befeglede Vidnesbyrdet med deres Blod. Med disse Mænd forsvandt den apostoliske Myndighed; Gud ophørte at tale til Menneskene; Engle viste sig ikke mere. De aandelige Gaver ophørte, og siden den Tid have Menneskene kun, sammenlignelsesvis, haft Aaenens matte Skjær til at lyse for sig; det mindre aandelige Lys, som gives til Alle.

Historien om den herlige Tid, da den sande Kristi Kirke var paa Jorden, var den eneste Røst, som lød til Menneskeslægten fra hin Tid, medens Evangeliets specielle Raadegaver ikke mere bleve skjænkede Menneskene paa Jorden.

Det kan vistnok, uden at man behøver at gøre Undskyldning derfor, siges, at kun en lille Del af den menneskelige Familie har den rette Kundskab om det Evangelium, som den hellige Skrift omhandler.

Kun saa ere de, der retteligen kunne fatte den Glæde, som den sande Tro giver et sorgende Menneske med Hensyn til et fremtidigt Liv. Hvis et Menneske nødsages til at overgive een eller flere af dem, som det med inderlig Hengivenhed har skjænket sin Kjærlighed her i Livet, til Dødsengelens ubøjelige Kald, og det fatter den store Betydning, som Troen paa et tilkommende Liv har, da finder det Trøst ved Forvisningen om Gjensynsglæden hidsjet. Hvor lidet sætte vi Mennesker ikke Pris paa denne Gave, nemlig Troen paa, at Graven ikke ender vor Tilværelse, men at det netop er ved Døden, at Livet begynder. Jesus sagde til Martha, Lazarus' Søster: „Jeg er Opstandelsen og Livet; hvo, som tror paa mig, om han end dør, skal han dog leve. Og hver den, som lever og tror paa mig, skal ikke dø evindeligen. Tror du dette?“ (Johannes Evg. 11, 25—26 B.) Troen paa Udødeligheden, som er en af de Gaver, vor Frelser har kjøbt for os og i Raade tilbyder Mennesket som et urokkeligt Anter, og som indgiver os et herligt Haab om det tilkommende Liv, kan derfor ikke sammenlignes med nogen jordisk Gave.

Profeten Moroni skriver: „Og hvad skulle I haabe? Se, jeg siger

Eder, at I skulle haabe, formedelst Kristi Forsoning og hans Opstandelses Kraft, at blive oprejste til det evige Liv, og dette paa Grund af Eders Tro paa ham — Kristus — i Overensstemmelse med Forjættelserne." (Moroni 8, 41.) Johannes skriver: „Vi vide, at vi ere overgangne fra Døden til Livet; thi vi elste Brødrene. Hvo, som ikke elsker sin Broder, bliver i Døden. Hver, som hader sin Broder, er en Manddraber; og I vide, at ingen Manddraber har det evige Liv blivende i sig." Hvis vi kunne tro disse Ord, hvorledes stiller det sig da med en stor Del af den saakaldte kristne Verden, som i denne saa oplyste Tidsalder paa den grusomste Maade over Vold og spilder Blod, der pletter Jorden, farver Floderne, knuser Forældres, Hustruers og Børns Hjerter og bringer Jammer og Klage til Tusinde Ustyldiges Hjem? Er dette Frugten af Narhundreders saakaldte Kristendom og det Fredens Budskab, som Engelen bragte Hyrderne i Judæa? Lad Enhver overtænke og besvare dette vigtige Spørgsmaal for sig selv.

Med Sandhed kan der siges: „O Glendighed, hvor har Du ikke triumferet! O Død, hvor mange ere ikke dine Sejre! Throner og Herredømmer, Fyrstendømmer, Magter og Riger ere sunkne under din alt betvingende Haand. Hvilken mægtig Sejrherre skal standse din store Løbebane og sætte Landemærker og Grændser, hvorover Du ej kan naa? Hvis mægtige Stemme skal byde, sigende: Saa langt og ikke længere skal Du gaa; her skal Du standse dine stolte Vølgers Strøm. Hvo skal læge de brudte Hjerter, trøste de Sørgende, astørre Kummerens Taare, gjøre Ende paa Glendighed og Undertrykkelse, fremsføre evig Retfærdighed og besejre Synd og Død? Jo, hør:

Paa Judæa Sletter mig tykkes at høre
 En glædelig, frydefuld Hyrdesang;
 Saa herlig den lod for Mennekers Dre
 I himmelske Toner ud over Bang;
 Den syntes at vidne om Glæden saa stor,
 Som sjelden times Mænd paa Jord."

Gud har i sin Naade atter sendt Engle til Jorden, denne Gang for at berede Vejen for Frelserens andet og herlige Komme, ifølge de gamle Profeters og Apostlers Bidnesbyrd. Solen staar atter højt paa Himlen; thi Apostler og Profeter leve atter iblandt os, og Præstedømmets Fuldmagt er paany overdraget til Mænd i Rjødet.

Dette Bidnesbyrd er til Alle, som læse det, at vi vide, Gud lever, at Jesus Kristus er Verdens Frelser, og at Joseph Smith er de sidste Dages store Profet. Til alle vore Medarbejdere samt alle de Hellige og alle noble og sandhedssøgende Menneker i Scandinavien bringe vi hermed vor inderligste Hilsen med Ønsket om en god og glædelig Jul.

Hans J. Christiansen.

Betlehems-Stjernen.

Mel.: „Dejlig er den Himmel blaa“.

Sel En Stjerne herlig klar
Folk i Østerland blev vaer,
Dg fra Manges Læber lyder:
„Hvad mon Stjernen dog betyder,
:: Er „Messias-Barnet“ født?“ ::

Wise Mænd gav strax til Svar:
Stjernen „Kongelyset“ var;
Thi det var jo aabenbaret,
Som af Guds Profet forklaret,
:: Stjernen skulde straae klar. ::

Ingen fejl Beregning gjort!
Intet Offer var for stort
For Guds egen Søn at finde,
Som var født af fattig Kvinde,
:: Skjøndt af Davids Kongeslæggt. ::

Strax de Wise rejste bort;
Rejssemaalet var ej kort;
Stjernens Kurs de vilde følge,
Rejsens Henjigt ikke dølge;
:: Fødeland var Rejsens Maal. ::

Hjertets indre Røst de lod;
Benner, Slægt Farvel de bød;
Bort med frejdigt Sind de droge;
Guld og Myrrha med de toge;
:: Intet Offer var for stort. ::

Østens Wise Jesus fandt,
Al Forhindring overbandt;
Dg laa vi bør være vise,
Gud vor Fader evig prise
:: I vor Herres Jesu Navn ::

Niels F. Green.

Præsident Joseph A. Smiths Aabningskale.

(Sluttet.)

Vi ønske Fred i Verden.

Vi ønske af al vor Magt, i Forbindelse med Evangeliets Fortyndelse, at virke henimod Løsningen af de store sociale Spørgsmaal, hvoraf Verdensfreden afhænger. Vi ønske, at gjensidig Kjærlighed og Velvillie maa eksistere mellem Menneffene paa Jorden, men Verden kan aldrig komme i Besiddelse af den dybe Fred, som kun den Helligaand skjænker, og ikke have indbyrdes Kjærlighed førend Menneffene modtage Evangeliets Budskab og anerkjende Guds Magt og Autoritet. Sjælefreden kan ikke opnaas paa anden Maade; „Verdensfreden“ kan ikke opnaas paa nogen som helst anden Maade.

Verdens Tilstand i Dag frembyder et Syn, som er beklageligt, hvad Menneffenes religiøse Opfattelser og aandelige Liv angaar.

Vi finde, at store Verdensnationer, saakaldte kristne Nationer, i Dag ere i Krig med hinanden, uagtet de erklære, at de tilbede den sande Gud, og at de tro, at Jesus Kristus er Guds Søn, Verdens Frelser og Forløser. Mange af dem, som raabe højest i saa Henseende, virke blandt Folkene som Forkyndere af, hvad de sige at være sakramentale Handlinger eller hellige Evangeliehandling, og hver Nation anraaber Gud om at straffe „Fjenderne“ og bevare dem selv. Vilde det være muligt, at slige Tilstande kunde eksistere, hvis Jordens Befolkning virkelig var i Besiddelse af sand Kundskab om Kristi Evangelium? Hvis de virkelig vare i Besiddelse af den levende og sande Guds Aand, kunde en slig Tilstand da eksistere? Nej, det vilde være umuligt! Krig vilde ophøre, og Menneffene vilde ikke mere strides med hinanden. Ikke alene vilde de indbyrdes Krige ophøre, men selve den Uenighedens Aand, som leder Menneffene til at føre Krig med hinanden, vilde ophøre at eksistere blandt Menneffene. Alle de til Grund for Striden liggende Onder vilde blive fjærned. Vi vide, at Uenighedens Aand gjør sig gjældende i en forfærdende Grad blandt alle Jordens Folkfærd. Jeg spørger igjen: Hvorfor? Fordi Menneffene ikke ere eet med Gud eller Kristus. De have ikke sluttet sig til den sande Kirke, de ere ikke gaaede ind ad den Dør, som leder til den rette Faaresti, sammenlignelsesvis, og Følgerne ere, at de ikke i saa høj en Grad ere i Besiddelse af den Aand, som udgaar fra den sande Hyrde, at de kunne kontrollere deres Handlinger i Overensstemmelse med Fredens og Retfærdighedens Principper. Profeternes Forudsigelser om, at Krig bliver udøst over alle Nationer, ere blevne opfyldte og opfyldes. Jeg ønsker ikke, I skulle tænke, at jeg tror, at Gud har ønsket, villet eller anordnet, at Jordens Folkfærd skulde føre Krig og ødelægge hinanden. Gud har hverken planlagt eller foranlagt Krigen. Selve Himlene klage og sørge over, at slige Tilstande

eksistere blandt Menneskene paa Jorden som Følge af den Ugudelighed, der hersker blandt dem, fordi de ikke ville holde sig til Sandheden, elske det Gode og søge at leve i Fred med hinanden i Stedet for at tjævles og strides.

Vi ønske ved dette Møde at ihutomme De forenede Staters Præsidents Formaning og Opfordring til Unionens Indbyggere om at opsende Bønner til Herren om, at Fred atter maa bringes til Beje i de krigsførende Lande, og at Freden maa bevares i de Lande, der ikke ere i Krig, og blive endnu mere grundfæstet end tidligere. Jeg beder til Gud at denne Følelse maa trænge dybt ind i Hjertet hos vort Folk og blandt Befolkningen i De forenede Stater. Jeg beder inderlig, at Freden maa herste i vore Hjem, at Naboer maa leve i indbyrdes Fred med hinanden, at gjenfædig Velvillie, Kjærlighed og Enighed maa herste i Kirkens forskjellige Foreninger, og at bitre Følelser, som Søstende kunne have mod hinanden, maa blive undertrykte og ophøre. Jeg beder af mit ganske Hjerte, at Fredens og Kjærlighedens Aand maa brede sig ud i Verden fra vort Folk, saa langt ud i Verden, som det bliver muligt for os at gjøre denne livsalige Aands Indflydelse gjældende, gennem Kirkens Missionærer og paa anden Maade, at Menneskene maa høre Evangeliets glædelige Tidender, lægge sig dem paa Sinde, tage sig dem til Hjerte, adlyde Sandheden og slutte sig til de fredssommeliges Rækker, til deres Rækker, som frygte Gud paa Grund af den Kjærlighed, de have til ham, hvilken Kjærlighed skulde være dyb og inderlig hos alle Sidste-Dages Hellige.

Jeg beder ydmygelig, at Herren vil velsigne Eder. Vi ville nu kalde paa Præsident Charles W. Penrose og lade ham paa denne Forsamlings Begne og paa alle Kirkens Medlemmers Begne opsende en Bøn til Gud om at je i Raade til de krigsførende Nationer og paavirke disse Nationer til at søge ham og søge at komme i Besiddelse af Fredens Aand, saa at Krigens Saar kunne blive lægte. Jeg beder, at Fredens Aand maa gjøre sig gjældende i alle Lande, blandt alle Jordens Folkfærd, og at Livets Fremtoninger maa gjøre sig gjældende i Stedet for Dødens. Naar Broder Penrose beder, vil han bede til vor Herre og Frelser Jesu Kristi Fader. Vi ere stabte efter Kristi Billede og Vignelse, med andre Ord fødte efter hans Skikkelse. Som Guds Børn ere vi stabte lig ham, Faderens Enbaarne, hvad Legemet angaar, og vi kunne blive lig ham i aandelig Betydning, hvis vi ville adlyde hans hellige Evangeliums Principper. Vi vare forudbestemte til at blive lig ham, for saa vidt vi i denne vor jordiske Prøvestand paa en visdomsfuld Raade vilde gjøre Brug af vor Handelfrihed. Kun ved at adlyde Kristi Evangeliums Befalinger ville vi gjøre os værdige til at nyde det evige Livs Velsignelser i Guds Herlighedsrige. Min Bøn er, at den Frelse, Velsønning og Magt, som vor himmelske Fader har forjættet sine trofaste Børn, maa blive vor. Amen.

Bianskiftet.

De gamle Kirker sejle under falskt Flag og forulykker. — „Jesus Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige“ sejler under det ægte Kongeflag og naaer Havn! —

Niels J. Green.

Dødsfald.

Carl M. Gjettrup fra Centerfield, Utah, der virkede som Missionær i Aarhus Konference i Aarene 1911—12, er afgaaet ved Døden den 27. September 1914. Afdøde havde en udstrakt Vennekreds saa vel her i Landet som hjemme. Ved hans Baare, inden han blev lagt til sit sidste Hvilested førend Opstandelsens Morgen, talte følgende Brødre: Erik Ludvigsen, Andrew Jensen, C. H. Christensen og Chas. H. Embly.

— Jens C. L. Breinholt døde i sit Hjem i Redmond, Sevier Co., den 5. November, efter 5 Dages Sygeleje. Begravelsen fandt Sted den 8. November fra Redmond Forsamlingshus under stor Deltagelse. Afdøde efterlader Hustru og 12 Børn og 29 Børnebørn.

Broder Breinholt var født i Vejle den 8. September 1841; blev Medlem af Kirken den 11. Januar 1863. Han virkede en kort Tid som Missionær i Horsens Gren, førend han emigrerede til Utah i 1864. Han kom til Amerika med Sejlskibet »Monarch of the Sea«, rejste med Drebestyring over Sletterne. Familien har levet i forskjellige af Utahs Byer og en kort Tid i Mexiko. I 1912 kom Familien tilbage til Utah paa Grund af Borgerkrigen i Mexiko. — Broder Breinholt udførte en hæderlig Mission i Danmark i Aarene 1901 og 1902.

Missionærernes Rapport for November 1914.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omlatte	Bøger omlatte	Brennedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbt	Ordbinere	Børn nedtagne
William Jensen	Aalborg	3	104	42	3	24	41	1		
Wilford L. Breinholt	Aarhus	3	*)36	39	54	154	40	3		
Joseph F. Kjær	Kjøbenhavn	3	570	242	200	40	56	6		1
Nephi L. Williams	Bergen	2	662	29	158	88	39			
A. Amundsen	Kristiania	3		124	4	24	17	2		
Lawrence Hansen	Trondhjem	3								
Totalsum for Missionen		17	2499	587	855	199	204	38		

*) For Oktober og November.

Indhold:

Præsident Joseph F. Smiths Aabningstale	369	Bellehems-Stjernen	377
Tankeprog	373	Zionskibet	380
Redaktionelt:		Dødsjald	380
Glædelig Jul	374	Missionærernes Rapport	380

Udgivet og forlag af H. J. Christensen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

(Trukt hos F. C. Bording (S. Peterien).)